

ἀναμυταλές κ' ἔχασε δὸ γόσμο. Συνών. ἀμψωσά 1, ἀμψωσι, *ἀμψώσιμο, ἀμψωσμα A 1, ἀμψωματα, ἀμψωσμός, *ἀναμυταλίσσά, *ἀναμυτάλισμα, σπρωξά, σπρώξιμο. 2) Κτύπημα, ράπισμα: Φύγε, γιὰ θὰ σ' ἀρχίζω τὸ ἀναμυταλές! Συνών. μπάτσος, χαστούκι, χτύπημα.

*ἀναμυταλίζω, ἀναμυταλίζω Δ.Κρήτ. ἀνεμυταλίζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀναμυταλῆς.

1) Ἐπὶ χοίρου, ὡθῶ τινα βιαίως διὰ τοῦ ρύγχους, καὶ γενικώτερον ἐπὶ ἀνθρώπου: Φύγε νὰ μὴ σὲ ἀνεμυταλίση ἢ γουρούνα. β) Ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος, τὸν κτυπῶ καὶ τὸν ἀνατρέπω: Κάτσε ἡσυχος, γιὰ θὰ σ' ἀναμυταλίσω! Μὴν ἀναμυταλίζης τὸ κοπέλλι! Πολλὲς φορὲς τὸν ἔχω ἀναμυταλισμένο, μ' ἀκόμη μοῦ κάνει τὸ παλληκάρι. 2) Μεταφ. προσβάλλω τινὰ διὰ λόγων: "Ὁδε γιὰ μὲ δὴ, μ' ἀναμυταλίζει. Πολλὲς φορὲς μ' ἔχει ἀναμυταλισμένο.

*ἀναμυταλίσσά, ἀνεμυταλίσσά Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμυταλίζω.

Βιαία ὥθησις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀναμυταλῆς 1.

*ἀναμυτάλισμα τό, ἀναμυτάλισμα Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμυταλίζω.

Βιαία ὥθησις καὶ ἀνατροπή: Εἶδ' ἀναμυταλίσματα εἶν' ἀπὸς κάνεις τοῦ κοπελλοῦ! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναμυταλῆς.

ἀναμύω Κύπρ. ἀναμῶ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνεμῶ Θράκ. Κάσ. ἀνεμ-μῶ Κάρπ. 'νεμῶ Καρ. (Μοῦγλ. Μύλασσ.) Νίσυρ. Προπ. (Κύζ.) 'νεμ-μῶ Κάρπ. Κῶς Ρόδ. Σύμ. Τήλ. 'νεμ-μάω Κάλυμν. 'νεμύζω Μεγίστ.

Τὸ μεσν. ἀναμύω. Οἱ συνηρημένοι τύπ. ὡς καὶ τὸ 'νεμύζω διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ἀορ. -ίσα. Πβ. καὶ μηνύω - ἐμήνυσα - μηνῶ, εὐλογῶ - εὐλόγησα - βλογίζω κττ. Περί τοῦ μεταπλασμοῦ τούτου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272 κέξ.

1) Ἀνοίγω τὰ βλέφαρα, τοὺς ὀφθαλμούς Κύπρ.: Ἀχτύπησέν τον με τὴν βέρκαν τῶαι με νώθει με ἀναμύει (με = μήτε). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Εὐσταθ. Ορυσκ. 6,7 «τάχιον ἢ ἀναμῦσαι τινά». 2) Ἀναδίδω, ἐκφύω βλαστοὺς Κάρπ. Κάσ. Νίσυρ.: Ἐνέμυσε ἢ συκὰ Νίσυρ.

Ἀμε, φώκιο, εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσου, ἐκεῖ ποῦ 'ν' ἡ φωλά σου, | νὰ κοιτάξης τὰ παιδιά σου, ὅπου καμπάνα 'ε' χτυπᾷ | καὶ παππᾶς 'ε' λειτριᾷ καὶ κληματαρεὰ 'εν ἀνεμᾷ

(ἐξ ἐπωδ.) Κάσ. || Ἄσμ.

Ἀνοίξετε τὸν κλήονα 'ς τ' αἰ-Γιαννιῶ τὴ χάρι

το' εἰς τὴν κορφὴν του 'νέμ-μυσε ἕνα χροῦσὸ κλωνάρι

Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 308,39 «τὸ ἀναμύειν ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνειν». Συνών. ἀναδίνω A 1.

3) Ἀμτβ. βλαστάνω, φύομαι ἔνθ' ἀν.: Ἀνέμυσε τὸ σ'τάρι Θράκ. Τὰ σκόρδα 'νέμυσαν Μοῦγλ. Ἐνέμυσε τὸ κριθάρι Νίσυρ. Ἐνεμ-μύσαν τὰ χορτάρια Σύμ. Ἐσπεύραμε, ἀμ-μ' 'εν ἐνεμ-μύσα Κάρπ. "Ὅσες φορὲς αὐτὴ τοῦ εὐχετον, ἐνεμοῦσεν ἀπὸ ἕνα φτερό 'ς τὴ μούρη του (ἐκ παραμυθ.) Νίσυρ. || Παροιμ. φρ. "Ὅπου πατήση τὸ πόδι του, χορτάρι δὲ 'νεμ-μᾷ (ἐπὶ ἀνθρώπου βασκάνου ἢ κακοποιοῦ) Ρόδ.

Παντοῦ παντοῦ μὴν ἀνεμ-μᾶς, μὴν ἀναμιλαώνης (πρὸς τὸν ἀναμειγνύμενον ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει ἢ ἀποκρινόμενον χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ. Συνών. φρ. μὴ φυτρῶν ἢ ἐκεῖ ποῦ δὲ σὲ σπέρνουν. ἀναμιλαώνω = *ἀναμολαδώνω) Κάρπ. — Παροιμ. Σὰν ἀπονθάν' ὁ μαῦρος μου, χουρτάρι μὴ ἀναμύση (πβ. ἀρχ. «ἐμοῦ θανόντος γαῖα

μυθῆτω πυρὶ») Λιβύσσ. "Ὅσον μισοῦ τὰ κέρταμα, 'ς τὰ γένεια μ' ἀναμοῦσιν (ἐπὶ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἀποφεύγομεν, ἀλλὰ πάντοτε ἐμφανίζεται ἐνώπιόν μας. κέρταμα = κριτάμα) αὐτόθ. || Αἰνίγμ. Ἐχὼ ἕνα πρᾶμα ὅπου 'νεμ-μᾷ μονάχουν του 'ς τοὺς ποταμούς, 'ς τὰ ρυάκια (ἢ βάτος) Κῶς Μαρούλι μαρουλόφυλλο | καὶ σερανταοχτώφυλλο καὶ 'ς τὴν κορφὴ τοῦ μαρουλιοῦ | χροῦσὸν κουκκὶν ἐνέμ-μυσε (ἢ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ καὶ τὸ Πάσχα) Τήλ. || Ἄσμ.

Μέσ' 'ς τὴν καρδίαν μου 'νέμυσε βασιλικὸς ὥρατος, ἕνας ψιλομελαχρινὸς καὶ νόστιμος καὶ νέος

Νίσυρ.

Θαμάζομαι σὰν πορπατῆς πῶς δὲ βαρεῖ τὸ χῶμα,

πῶς δὲ 'νεμ-μῶσι λεμονῆς μὲ τὸ πολὺ σου διῶμα

Τήλ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ θάψασι τὸ νεὸ 'νέμ-μυσε κυπαρίσσι

κ' ἐκεῖ ποῦ θάψασι τὴ νεὰ 'νέμ-μυσε καλαμῶνας

Κάρπ.

Κάτω 'ς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ 'ς τοῦ Χριστοῦ τὸν τάφον,

'κεῖ δέντρον δὲν ἐνέμυζεν, δέντρον ἐφανερῶθη

Μεγίστ. Συνών. ἀναδίνω B 1, *ἀναμολαδώνω, φυτρῶν.

*ἀνανάγκαστα ἐπίρρ. ἀνέγκαστα Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνανάγκαστος.

1) Χωρὶς ἀνάγκην, χωρὶς λόγον Χίος: Ἀνέγκαστα ποιὸς ἡμπορεῖ νὰ κατοικήσῃ; Ἀνέγκαστα μοῦ τό 'πε γιὰ νὰ με πειράξῃ αὐτόθ. 2) Χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐξάντλησιν σωματικὴν Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀνέγκαστα πορπατεῖ - εὐτάει τὴ δουλείαν αὐτ' (περιπατεῖ - κάνει τὴ δουλεία του χωρὶς νὰ κουράζεται).

ἀνανάγκαστος ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. ἀνέγκαστος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνανάγκαστος. Τὸ ἀνέγκαστος ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νεγκαστός < *νεγκάζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναγκάζω.

1) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος κόπον, ἐξάντλησιν σωματικὴν, ἀκαταπόνητος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀνέγκαστος ἀρθωπος, ξάι 'κὶ κάθεται (δὲν κάθεται καθόλου) Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. Ἀνέγκαστον παιδί, ἡμᾶν στείλις ἀτο πάει (ὅπου τὸ στέλνεις πηγαίνει) Χαλδ. Συνών. ἀγανάχτητος 1 β, ἀκούραστος 1. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν κόπον, ὁ ἀποκτώμενος χωρὶς κόπον Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἀνέγκαστον πρῶμιν θὰ τρώῃ, ἐπῆρεν τοῦ κυροῦ αὐτ' τὴν εὐδὴν (ἐπειδὴ ἐπῆρε τὴν εὐχὴν τοῦ πατέρα του, θὰ τρώῃ κτλ.) Συνών. ἀγανάχτητος 2, ἀκοπος (II), ἀναπαυμένος ἢ ἀναπαμμένος (ἰδ. ἀναπαύω A 1), ἀντίθ. γαναχτεμένος (ἰδ. ἀγαναχτῶ A 1 β).

ἀνανάμενος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀνανάμονος Πόντ. (Ἱμερ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀναμένω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιμένει κάνεις, ἀπροσδόκητος ἔνθ' ἀν.: Κακὸν ἀνανάμονον Χαλδ. Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρητος 3, ἀναπάντεχος 1, *ἀναπέλπιστος, ἀνέλπιστος, ξαφνικός. 2) Τὸ οὐδ. οὐς, κακὸν ἀπροσδόκητον Πόντ. (Ἱμερ. Τραπ.): Ἀσ' σ' ἀνανάμονα κὶ ἀσ' σὴν κακὴν τὴν ὥραν νὰ φυλάττ' σε ὁ Θεός! Ἱμερ. Συνών. ἀναπάντεχο (ἰδ. ἀναπάντεχος 2).

*ἀνανάπαυτος ἐπίθ. ἀνάπαυτος Πόντ. (Κερασ.) ἀνάπατος Πόντ. (Χαλδ.) ἀνάπατος Πόντ. (Ἱμερ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀναπαυτός. Τὸ ἀνάπαυτος ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ προσλα-

βόντος σημασίαν στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἡσυχάσῃ μετὰ θάνατον Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.): Ἀνάπαντος νὰ γίνεσαι! (ἀρά) Κερασ. Ἀνάπατος νὰ εἶσαι! Χαλδ. 2) Ὁ μὴ διαλυόμενος μετὰ θάνατον Πόντ. (Ἰμερ.): Ἀνάπατος νὰ ἵνεσαι! (ἀρά).

*ἀνανέβαστος ἐπίθ. ἀνέβαστος Ἄνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σῦρ. ἀνή- βαστος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀνεβαστός < ἀνε- βάζω. Τὸ ἀνέβαστος ἄνευ συνθέσεως, δι' ὃ ἰδ. ἀνα- νέβαστος.

1) Ὁ μὴ ἀναβιβασθεὶς Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Ἐνήβασες τὰ χοιτάρᾳ ἔς σὸ δρανί; — Ἀνήβαστα εἶναι ἀκόμηνο (ἀνεβί- βασες τὰ χόρτα εἰς τὸ δῶμα; — ἀν. εἶναι ἀκόμη) Ὁφ.

2) Ὁ μὴ ἔχων καθόλου προζύμι ἢ ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἐπὶ ζύμης καὶ ἄρτου ἔνθ' ἀν.: Ἀνέ- βαστο βροζύμι Σῦρ. Ἀνέβαστο ψωμί Ἄνδρ. Αὐλωνάρ. Γαλανᾶδ. Κονίστρ. Ἀνήβαστο φαῖ (ὁ ἐξ ἀραβοσίτου ἄρτος) Ὁφ. Ἀνήβαστο ζ'μάρ' - ψωμί αὐτόθ. Συνών. ἄγιγος 1, ἀγίνωτος 2, *ἀμπάητε, ἄμπατος 2 β, ἀνανέβα- τος 1, λειπανάβατος ἢ λιπανάβατος, λειψός, ἀντίθ. ἀνεβασμένος (ἰδ. ἀνεβάζω), ἀνεβατός. Πβ. ἀνα- νήβιν. 3) Μεταφ. κεχαυνωμένος, νωθρός, ἀδρανὴς Κρήτ. Συνών. ἄβραστος Β2, ἀνανέβατος 2, νερόβραστος.

ἀνανέβατος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνέβα- τος Κύθηρ. Κύθν. Πελοπν. (Λακων. κ. ἀ.) Ρόδ. Σύμ. κ. ἀ. ἀνέβατους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) κ. ἀ. ἀνέατος Νίσυρ. ἀνάατος Κάρπ. Μεγίστ. ἀνήβατος Πόντ. (Τραπ.) Σύμ. ἄνατε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. ἀνεβατός. Τὸ ἀνέβατος ἄνευ συνθέσεως προσέλαβε σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ ἀνήβατος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνηβατός ἢ καὶ δι' ἐπίδρα- σιν τοῦ ἀνηβαίνω παρὰ τὸ ἀνεβαίνω.

1) Ὁ ἐστερημένος προζύμης, ἄζυμος, ἢ ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἀκρόζυμος, ἐπὶ ζύμης καὶ ἄρτου ἔνθ' ἀν.: Ἀνανέβατο ψωμί Μάν. Ἀνέβατη πίττα Λακων. Ἀνάατα πομείνασι τὰ ψωμιά Κάρπ. Ἀνήβατα ψωμιά Σύμ. Πίτιες ἀνάατες Μεγίστ. Ὁ ἄντε ἔκη ἄνατε (ὁ ἄρτος ἦτο κτλ.) Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *ἀνανέβαστος 2.

2) Μεταφ. ἀδρανὴς, νωθρός, κεχαυνωμένος Κύθηρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνανέβαστος 3.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάβατος τοπων. Χίος

ἀνάνεμος ἐπίθ. ἸΠολυλ. Δηγ. 50 καὶ 69

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἄνεμος.

Ὁ ἄνευ ἀνέμου, ἡρεμος, ἡσυχος: Ἀνάνεμη σιγαλιὰ κατόπιν ἀγρίας ἀνεμοζάλης 50. Ἀνάνεμη, ἀτάραχη, καλοκαι- ρινὴ νυχτιὰ 69.

ἀνανεώνω Κύπρ. — Γ'Επαχτίτ. Ἰστορ. 45

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀνανεώνω.

Νεάζω καὶ πάλιν ἔνθ' ἀν.: Γίνονταν ἱλαρὴ ἢ μορφὴ της κ' ἔλεγε πῶς ἀνάνεωνε ὅσο φτάνοντας ἔβλεπε γῦρο ν' ἀπλώνῃ ὁ κύκλος τῆς χαρᾶς Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ξανα- νεώνω.

ἀνανήβιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνανήβι Πόντ. (Οἶν.) ἀνανήβ' Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνάβι τό, Καππ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀνηβαίνω, δι' ὃ ἰδ. ἀνεβαίνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν

Ἀθηνᾶ 37 (1925) 176. Τὸ ἀνάβι ἐκ τοῦ ἀναβαίνω ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.

1) Τὸ μὴ ὑποστὰν τὴν προσήκουσαν ζύμωσιν, ἐπὶ ζύμης καὶ ἄρτου ἔνθ' ἀν.: Ζυμάριν ἀνανήβιν Κερασ. Οἶν. Ψωμὶν ἀνανήβ' Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. 2) Ὁ τύπ. ἀνάβι οὐσ., ὁ ἄζυμος ἄρτος Καππ.

ἀνανήλιος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. νήλιος, δι' ὃ ἰδ. ἡλιος.

Τὸ φυτὸν ἡλιοτρόπιον. Συνών. ἡλιος.

ἀνανθίζω ΣΣκίτη Θεάτρ. καὶ πρόζ. 77

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀνθίζω.

Ἀνθίζω ἐκ νέου: Ἐνα κρινάκι ποῦ ξέχασεν ἡ ξελογιά- στρα νὰ κάψῃ τοὺς ρίζες τοῦ ἀνάνθιος ἔς τὴ γλάστρα.

ἀνάνθιστος ἐπίθ. ΣΣκίτη Ἀπολλών. ἄσμ. 96 ἀνθι- στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀνθιστός < ἀνθί- ζω. Τὸ ἀνθιστους ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας.

Ὁ μὴ ἀνθίσας ἢ ὁ μὴ ἀνθισμένος ἔνθ' ἀν.: Ἀνάνθιστος χειμῶνας ΣΣκίτης ἔνθ' ἀν.

ἀνανθος ἐπίθ. ΔΣολωμ. 106

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀνθος. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀνανθής.

Ὁ μὴ ἔχων ἄνθη: Ποίημ.

Ἀλλὰ ἀνανθη κλαίει | ὁμπρὸς εἰς τὴν θύρα τοῦ ἀνθρώπου ἢ μοῖρα | κλωνόγειρη ἐτῆα.

ἀνανθρωπιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀνανθρουπιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀνθρωπιὰ.

Βάναυσοι τρόποι, ἔλλειψις ἀνατροφῆς: Ἡ ἀνανθρου- πιὰ τ' εἶναι μιγὰλ'. Συνών. γαῖδοურიὰ, χωρεατιὰ. Πβ. ἀπανθρουπιὰ.

Ἀνανίας ὁ, Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.) Σῦρ. κ. ἀ.

Τὸ μεταγν. Ἐβρ. ὄν. Ἀνανίας.

Ὁνομα κύριον ἔνθ' ἀν.: Φρ. Θὰ σοῦ ἀλλάξω τὸν Ἀνα- νία! (θὰ σὲ δεῖρω μέχρι ἀναισθησίας) Τρίκκ. κ. ἀ. Θὰ σὲ πλακώσω νὰ σοῦ φάω τὸν Ἀνανία! (συνών. τῇ προηγου- μένῃ). Συνών. φρ. θὰ σοῦ ἀλλάξω τὸν ἀδόξατο ἔς τὸ ξύλο!

ἀνανόητος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀνανοητός < ἀνανοῶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνεγνόητος.

Ὁ μὴ αἰσθανόμενος τίποτε, ἀναισθητός: Ἐπῆγα τὸ βράδυ ἔς τὸ σπῖτι μου μεθύσμενος καὶ ἔπεσα ἀνανόητος Λακων. Ὁ ἄρρωστος ἦτανε ἀνανόητος Μάν. Ἐμεινε- ἔπεσε ἀνανόητος αὐτόθ. Συνών. ἀγροίκτητος Β2, ἀδιάνοιωτος, ἀλά- λητος Β3, ἀνόητος, ἄνοιωστος.

ἀνανοίγω Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀνοίγω.

Διαστέλλομαι: Ἀνάνοιξε ἡ μήτρα (ἐπὶ τοκετοῦ).

ἀνάνοιχτος ἐπίθ. ἀνάνοικτος Ἄνδρ. (Κόρθ.) ἀνά- νοιχτος Πελοπν. (Σουδεν.) ἀνάν-νοιχτος Κύπρ. ἀνένοιγος Πελοπν. (Συκεᾶ Κορινθ.) ἀνοιχτος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κο- νίστρ.) Θήρ. Θράκ. (Μυριόφ. κ. ἀ.) Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσα- λον.) Μῆλ. Πελοπν. (Γελίν. Τρίκκ.) Σῦρ. κ. ἀ. ἀνοιχτους Σάμ. κ. ἀ. ἀνοιγος Πελοπν. (Αἶγ. Μεσσ. Τριφυλ.) Πόντ. (Σάντ.) ἀν-νοιος Ρόδ.

